

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

Z. W.,

zastoupená JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou
se sídlem Štěpánská 640/45, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému

Magistrát hl. m. Prahy
se sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 00 Praha 1

za účasti

Městská část Praha 2
se sídlem náměstí Míru 20, 120 00 Praha 2
zastoupené JUDr. Filipem Chytrým, advokátem
se sídlem Malátova 633/12, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2019, č. j. MHMP 440327/2019, sp. zn. S-MHMP 1893507/2018/STR,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Odbor výstavby, úřadu Městské části Praha 2 (dále jen „**stavební úřad**“) vydal dne 30. 10. 2017 rozhodnutí o umístění stavby a vydání stavebního povolení pro stavbu „Výstavba multifunkčního sportovního hřiště“ při ZŠ Na Smetance č. p. 505, Vinohrady, Praha 2, na pozemcích parc. č. 2256/1, 2256/2, 2256/3 v k. ú. Vinohrady (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Žalobkyně se považuje za opomenutého účastníka řízení. Uvádí, že se o vydání napadeného rozhodnutí dozvěděla od předsedkyně spolku Tilia Thákurova, z.s., dne 26. 10. 2018. Odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí podala dne 8. 11. 2018.
3. Žalovaný přezkoumal na základě odvolání žalobkyně prvostupňové rozhodnutí a dospěl k závěru, že odvolání se jako nepřípustné zamítá, což vyjádřil v napadeném rozhodnutí ze dne 8. 7. 2019, č. j. MHMP 440327/2019, sp. zn. S-MHMP 1893507/2018/STR (dále jen „**napadené rozhodnutí**“).

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobkyně brojí proti napadenému rozhodnutí i proti prvostupňovému rozhodnutí, a to z následujících důvodů.
5. Předně uvádí, že je vlastníkem nemovitosti přes ulici od povolované stavby na pozemku parc. č. X, k. ú. X, povolovaná stavba je vzdálená pouze cca 10 metrů přes ulici, tj. nezastíněna další zástavbou. Žalobkyně je tak vystavena všem negativním vlivům stavebních prací, stejně tak i samotné existence stavby. Z tohoto důvodu jí mělo být přiznáno postavení vedlejšího účastníka správního řízení, jehož výsledkem bylo prvostupňové rozhodnutí.
6. S odvoláním na judikaturu správních soudů (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008 – 48, a ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011 – 91) a Ústavního soudu (nález ze dne 22. 3. 2000, Pl. ÚS 19/99) argumentuje, že se prvostupňové rozhodnutí (resp. napadené rozhodnutí o odvolání) může přímo dotknout jejích práv následujícími způsoby:
 - negativní vlivy v průběhu výstavby – hluk, prach, znečištění ovzduší, pohyb těžké techniky, omezení možnosti parkování před domem vlastníka
 - negativní vlivy po ukončení výstavby – hluk z provozu hřiště, osvětlení při provozu ve večerních hodinách, změna výhledu – namísto současné vzrostlé zeleně bude na místě sportovní plocha
 - neznalost informací o povolované stavbě. Nemovitost žalobce se nachází v jedné z nejluxusnějších pražských čtvrtí, která je vyhledávána mimo jiné pro své estetické kvality. Žalobce se opakovaně pokoušel jednat se stavebníkem i stavebním úřadem a zjistit informace o umísťované stavbě (co je předmětem výstavby, jak tato výstavba bude vypadat, co se stane se stávající zelení, jaká bude náhradní výsadba, atd.). Žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

opakovaně žádal, aby s ním bylo nakládáno jako s účastníkem řízení. Žalobce však tyto informace nikdy nezískal.

7. Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí tato možná přímá dotčení vlastnického práva nesprávně vylučuje, když ztotožňuje dotčení až s mírou nepřiměřenou poměrům (žalovaný uvedl, že dotčení vlastnického práva žalobkyně plánovanou stavbou se nebude dotýkat jejích práv nad míru přiměřenou místním poměrům) nebo s existujícími veřejnoprávními limity pro zátěž (žalovaný uvedl, že měření hluku a přípustné hlukové hladiny u hluku produkovaného osobami nejsou žádným právním předpisem upraveny a že škola a hřiště generují určitý způsob chování dětí, které jsou vždy hlučné). Žalobkyně tvrdí, že obě tato kritéria jsou věcně nesprávná. Kritérium přiměřenosti poměrů reguluje povolené imise při sousedských vztazích, a nikoliv právo účastnit se řízení, při aplikaci tohoto kritéria by neměl nikdo ze sousedních vlastníků právo účastnit se řízení například o umístění nového rodinného domu ve čtvrti stávajících rodinných domů, protože ten a jeho vlivy by byly bezpochyby přiměřené poměrům. Kritérium existence veřejnoprávního limitu se také nevztahuje k možnosti účastnit se řízení. V aplikační praxi toto není nijak rozporováno například při posuzování imisí spočívajících v zastínění, světelném znečištění z osvětlených reklam, narušení soukromí nebo omezení výhledu.
8. Žalobkyně dále namítá konkrétní věcné nedostatky prvostupňového rozhodnutí.
9. První věcná námitka vytýká prvostupňovému rozhodnutí, že nezohlednilo, že stavba má být prováděna v území se zvýšenou ochranou zeleně podle platného územního plánu. Žalobkyně tvrdí, že umístění stavby, která vzhledem k velikosti pozemku nesplňuje závazné požadavky na koeficient zeleně dle kódu míry využití území pro běžné zastavitelné území, je v rozporu s požadavky na ochranu území se zvýšenou ochranou zeleně zejména tím, že překračuje hranice správního uvážení při výkladu tohoto pojmu.
10. Druhá věcná námitka brojí proti závaznému stanovisku orgánu státní památkové péče ze dne 20. 9. 2017, č. j. MHMP 1470684/2017, sp. zn. S-MHMP 637222/2017, jež považuje za nesprávné. Žalobkyně tvrdí, že výše uvedené závazné stanovisko má nejasný či neúplný předmět posouzení, když uvádí: „*V daném případě je předmětem ochrany rovněž celkové působení ploch a architektonických prvků (úprava oplocení pozemků)*“. Z hlediska popsaného předmětu ochrany je dle ní třeba posoudit nejen oplocení a jeho barevné provedení, ale i jiné aspekty. Žalobkyně za zcela zásadní považuje absenci posouzení umístění 4 stožárů nočního osvětlení multifunkčního tartanového sportoviště s tribunami, rozsáhlým zázemím, a to stožárů vysokých 10 m, tzn. pohledově se velmi intenzivně uplatňujících.
11. Dále ze závazného stanoviska vyplývá, že Národní památkový ústav se patrně vyjadřoval k odlišné projektové dokumentaci než orgán památkové péče žalovaného. Uvedené plyne v prvé řadě z časových údajů, když orgán památkové péče žalovaného uvádí, že dne 9. 5. 2017 požádal Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Praze, o zpracování písemného vyjádření k předloženému návrhu. Závazné stanovisko je však zpracováno k projektové dokumentaci, která je datována z července 2017, tedy, že byla vypracována poté, co se k ní Národní památkový ústav vyjádřil.
12. Poslední žalobní námitka směřuje proti koordinovanému stanovisku Úřadu městské části Praha 2, sp. zn. CP2/033634/2017, ze dne 13. 4. 2017. To je podle žalobkyně nepřezkoumatelné, neboť v něm správní orgán mimo jiné uvedl, že stavbou bude dotčeno cca 8 kusů stromů uličního stromoradií v ulici Italská. Rovněž koordinovanému stanovisku

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vytýká, že nezabývá otázkou ekologické újmy vzniklé pokácením dotčených dřevin a stromů a její kompenzací v zasaženém území.

13. Žalovaný reagoval na podanou žalobu vyjádřením ze dne 10. 10. 2019, ve kterém navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou.
14. K otázce opomenutého účastnictví žalobkyně uvádí, že žalobkyně byla z účastnictví vyloučena, neboť podmínky v místě stavby se nezmění. V daném případě je podstatné, že vlastnická a jiná práva žalobkyně nemohou být existencí umístěné a povolené stavby dotčena žádným způsobem, neboť na místo hřiště a jeho zázemí je umístěno a povoleno hřiště a jeho zázemí. Institut účastnictví v řízení neslouží k tomu, aby vlastníci okolních nemovitostí určovali, jakým způsobem mají být užívány pozemky v okolí jejich staveb. Dále uvádí, že nemovitost žalobkyně se nachází v centru Prahy na extrémně frekventovaném místě a stavba není nijak rozsáhlá.
15. Všechny ostatní žalobní body jsou dle žalovaného nepřijatelné, neboť předmětem žaloby v daném případě může být pouze účastnictví žalobkyně v řízení před stavebním úřadem. Není žalováno rozhodnutí, kterým by žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil, je žalováno rozhodnutí, kterým žalovaný deklaroval, že žalobkyně nebyla účastníkem řízení před stavebním úřadem.
16. K řízení se rovněž připojila městská část Praha 2 (dále jen „MČ Praha 2“) jako osoba zúčastněná na řízení, která zaslala své vyjádření ze dne 1. 10. 2019. Ta stejně jako žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou.
17. Ohledně námítky opomenutého účastnictví a důvodům, v nichž žalobkyně spatřuje přímé dotčení ve svých právech, zaprvé uvedla, že není pravda, že by žalobkyně neměla informace o povolované stavbě. Po jednání na Úřadě MČ Praha 2 dne 11. 6. 2019, byly žalobkyni poslány obsáhlé podklady týkající se stavebního záměru.
18. K námitce hluku z provozu hřiště osoba zúčastněná na řízení argumentuje, že již dříve bylo v místě plánované stavby hřiště, které bylo pro sportovní a školní účely provozováno od 50. let 20. století až do roku 2011, kdy bylo pro nevyhovující stav postaveno mimo provoz. Během této doby měla hřiště ve správě po určitou dobu právě vedle stojící ZŠ Na Smetance. Rovněž hřiště bylo využíváno veřejností a sportovními kluby ke sportovním aktivitám, zejména volejbalu, neboť v areálu byla tři antuková hřiště právě pro účely volejbalu. Podle osoby zúčastněné na řízení tak zamýšlenou stavbou nijak nedochází k zásadní změně poměrů v dané oblasti.
19. Pokud se týká osvětlení hřiště při večerním provozu, MČ Praha 2 odkazuje na závazné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy, z něhož plyne povinnost, aby hřiště negativně nerušilo okolní zástavbu. Splnění této povinnosti MČ Praha 2 odvozuje z technického výpočtu dopadu osvětlení hřiště na okolní zástavbu ze dne 16. 2. 2017 a dále ze znaleckého posudku č. 329 k posouzení rušivých účinků světla z října 2019. Navíc argumentuje skutečností, že v ulicích kolem domu žalobkyně je všude umístěno veřejné osvětlení.
20. K namítané změně výhledu z nemovitosti žalobkyně MČ Praha 2 vysvětluje, že k ní nemohlo dojít, neboť areál nikdy nebyl plochou veřejně přístupné zeleně, ale sportovištěm. Součástí výhledu proto vždy byla sportovní plocha. Nadto uvádí, že nemovitost žalobkyně se nachází na rohu ulic Na Smetance a Italská, a z hlediska výhledu na zeleň a její přítomnosti je stěžejní plocha Riegrových sadů.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

21. V souvislosti s namítanými negativními vlivy spjatými se samotnou realizací stavby MČ Praha 2 uvádí, že k možnosti omezení parkování v ulici Na Smetance došlo v souladu se zákonem. Navíc upozorňuje, že není zřejmé, jak dospěla žalobkyně k závěru, že jí svědčí právo využít veřejné prostranství z titulu vlastnictví sousední budovy.
22. K úrovni hluku, prašnosti a pohybu těžké techniky uvádí, že nemovitost žalobkyně se nachází u frekventované komunikace v ulici Italská, kterou běžně projíždí osobní i nákladní vozidla a autobusy.
23. MČ Praha 2 se dále vyjádřila k námitce ohledně skutečnosti, že dotčené pozemky spadají do plochy se zvýšenou ochranou zeleně dle platného územního plánu. S odkazem na přiložený výřez z grafické části územního plánu poukazuje na skutečnost, že předmětné plochy spadají do ploch OB, a nikoliv do ploch se zvýšenou ochranou zeleně jak tvrdí žalobkyně. Tam spadají nedaleké Riegrovy sady, ovšem plocha sportoviště nikoliv.
24. K namítané nesprávnosti závazného stanoviska orgánu památkové péče uvádí, že tento i odborná organizace státní památkové péče byly plně seznámeny se záměrem a jejich požadavky byly promítnuty do konečné podoby projektu, a to včetně sloupů osvětlení.
25. Ohledně koordinovaného stanoviska Úřadu MČ Praha 2 vysvětluje, že součástí toho nebyly dřeviny, k jejichž kácení žádala povolení. Vyhodnocení ekologické újmy a kompenzace za kácené dřeviny byly předmětem povolení vydaného orgánem ochrany přírody a krajiny. Ve vztahu k možnému dotčení cca 8 kusů stromů ve stromořadí v ulici Italská osoba zúčastněná na řízení uvádí, že ze znění koordinovaného stanoviska je zřejmé, že nejsou určeny ke kácení, ale je upozorněno na jejich možné dotčení v důsledku realizace stavby.

III.

Posouzení žaloby

26. Žaloba byla k městskému soudu v zákonné dvouměsíční lhůtě od oznámení napadeného rozhodnutí žalobci a byly dány rovněž další podmínky nezbytné pro věcné projednání žaloby. Městský soud napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.
27. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný městskému soudu vyjádřili svůj souhlas s rozhodnutím tímto způsobem.
28. Žaloba je nedůvodná. O žalobě soud uvážil následovně.
29. Stěžejní žalobní námitku představuje tvrzení žalobkyně, že byla tzv. opomenutým účastníkem předmětného společného územního a stavebního řízení, které vyvrcholilo vydáním prvostupňového rozhodnutí. Účastenství v územní řízení, které je v daném případě relevantní, je upraveno v § 85 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále jen „**stavební zákon**“): *„Účastníky územního řízení dále jsou osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.“* Obdobně je pak vymezeno účastenství pro vlastníky sousedních pozemků ve stavebním řízení, a to v ust. § 109 písm. e) stavebního zákona, podle něhož *účastníkem stavebního řízení je pouze vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

30. Rozhodným kritériem pro přiznání tzv. vedlejšího účastenství je v obou případech přímé dotčení na právech vlastníků sousedních pozemků, jimiž se navíc nemyslí pouze majitelé tzv. mezujících pozemků, ale i pozemků jiných, pokud u nich přímé dotčení na právech rovněž připadá v úvahu (viz judikaturu odkazovanou žalobkyní uvedenou shora).
31. V rozsudku ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008 - 111, vymezil Nejvyšší správní soud pojem *přímé dotčení* následovně: „*Přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různé imise (§ 127 odst. 1 obč. zák.). Imisemi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům (viz shora citované ustanovení obč. zák. podle kterého: „Vlastník věci se musí zdržet všeho, čím by nad míru přiměřenou obtěžoval jiného nebo čím by vážně ohrožoval výkon jeho práv... Nesmí ... nad míru přiměřenou poměrům obtěžovat sousedy hlukem, prachem, popílkem, kouřem, plyny, parami, pachy, ... stíněním a vibracemi ...). Přímým dotčením sousedních nemovitostí může být např. jejich dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby vzhledem k jejímu účelu.“* Po rekodifikaci soukromého práva jsou imise upraveny v § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „**občanský zákoník**“), jejich povaha se však nezměnila: „*Vlastník se zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) unikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vnikání zvířat.*“
32. Problematikou přímého dotčení práv se zabýval rovněž rozsudek ze dne 20. 5. 2015, č. j. 6 As 112/2014 - 39, kde Nejvyšší správní soud vyslovil následující: „*Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že svůj závěr o neúčastenství žalobce v řízení o odstranění stavby dovedl z toho, že podle něj nebudou stavební pozemky parc. č. XA a XB odstraněním stavby dotčeny. Městský soud dospěl k témuž závěru, a to s ohledem na obsah ohlášení a obsah projektové dokumentace, ze kterých vyplývalo, že bourací práce budou provedeny pouze v areálu a na pozemcích ohlašovatele, sousední pozemky nemají být zasaženy ani nijak využívány, a nadto, pozemek parc. č. XA je od pozemku dotčeného bouracími pracemi oddělen zčásti poměrně rozsáhlým pozemkem parc. č. XC, z části úzkým pozemkem parc. č. XD; pozemek parc. č. XB nemá s areálem ohlašovatele žádnou souvislost, a tato poloha obou pozemků podporuje závěr o nedotčení práv žalobce povolením odstranění stavby.*“
33. Městský soud na základě shora citované judikatury konstatuje, že není pravdivé tvrzení žalobkyně, že nelze ztotožnit přímé dotčení na právech „až“ s mírou nepřiměřenou místním poměrům. Z uvedeného jasně vyplývá, že pojem přímého dotčení bude zpravidla totožný s pojmem imisí definovaným v občanském zákoníku, přičemž esenciálním znakem imisí je nepřiměřenost místním poměrům.
34. Městský soud dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2010, č. j. 5 As 36/2009 - 123, ve kterém byla posuzována situace týkající se rozhodnutí o povolení hornické činnosti. Majitelka pozemku namítala, že do jejích práv bude zasaženo řádným provozem, a to odstřely, provozem drtičky a těžkotonážních automobilů atd. Zásah do svých práv spatřovala v tom, že bude vystavena všem negativním jevům z činnosti v dobývacím prostoru. Namítala, že její nemovitost se nachází na stejném podloží jako lom, a činností v lomu může dojít k narušení statiky nemovitosti. Uváděla tedy relevantní námitky vycházející z řádného provozu lomu v souladu s relevantní dokumentací, přičemž dovozovala, že právě standardní provoz může zasáhnout do jejích práv. V uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu se uvádí: „*K tomu, aby právníká*

či fyzická osoba měla postavení účastníka správního řízení, je dostačující pouhý předpoklad existence dotčení jejích práv, právem chráněných zájmů nebo povinností, které mohou být povolením dotčeny. Protože postačuje pouhá možnost dotčení práv, je nutné jako s účastníkem řízení jednat s každým, u něhož nebude možné nade vší pochybnost jednoznačně vyloučit, že jeho vlastnická nebo jiná práva nemohou být za žádných okolností povolením dotčena.“

35. Jak je zřejmé z citovaných příkladů a právních závěrů Nejvyššího správního soudu k pojmu *přímé dotčení*, nelze než učinit v této věci závěr (opírající se *a contrario* o naposled citovaný rozsudek z 18. 2. 2010, č. j. 5 As 36/2009 – 123), že u žalobkyně lze vyloučit, že by její vlastnické či jiné právo mohlo být dotčeno.
36. Co se týče prvního okruhu vlivů stavby, který žalobkyně namítá – negativní vlivy v průběhu výstavby; hluk, prach, znečištění ovzduší, pohyb těžké techniky, omezení možnosti parkování před domem vlastníka, městský soud v nich nespatřuje přímé dotčení jejích práv. V případě hluku prachu, znečištění a pohybu těžké techniky lze konstatovat, že u nich nelze předpokládat míru nepřiměřenou místním poměrům. V tomto směru městský soud považuje ze stěžejní lokalitu, kde stavba měla probíhat, a dále charakter stavebního záměru.
37. Bytový dům žalobkyně se nachází na křižovatce ulic Na Smetance a Italské, tedy v širším centru hlavního města Prahy, kdy ulice Italská je jednou z hlavních spojnic mezi Vinohrady a Žižkovem, nadto je zatížena provozem městské hromadné dopravy, jmenovitě autobusy Dopravního podniku hlavního města Prahy. Lze tedy konstatovat, že nemovitost žalobkyně se rozhodně nenachází v dopravně klidné lokalitě typu například rezidenční vilové čtvrti, ale naopak v jedné z dopravně vytíženějších ulic v centru Prahy. Ve vztahu k této skutečnosti je pak nutno vnímat místní poměry v místě provádění stavby.
38. Druhý aspekt představuje charakter samotné stavby a její umístění ve vztahu k nemovitosti žalobkyně. V daném případě se jednalo pouze o obnovu a revitalizaci stávajícího hřiště, jmenovitě o přestavbu dřívější antukové sportovní plochy na sportovní plochu s moderním povrchem a technickým zázemím. Samozřejmě s sebou realizace stavby nese určitou míru hluku a prašnosti, nicméně žalobkyni nebylo tvrzeno a prokázáno, že by tato míra byla nepřiměřená místním poměrům vzhledem k intenzitě dopravy v přílehlé Italské ulici. Rovněž tak nebylo prokázáno, že by pohyb nákladních vozidel mohl vzhledem k rozsahu stavby představovat abnormální nárůst.
39. Pro úplnost soud konstatuje, že zcela jinak by tomu mohlo být za situace, kdyby zamýšlenou stavbou byla několikaposchodová obytná či administrativní budova, jejíž výstavba by vyžadovala nejprve terénní úpravy, vyhloubení stavební jámy a betonování základů, doprovázené činnostmi zemních strojů a též provozem nákladních vozidel jednak při odvozu vytěžené zeminy, jednak při dopravě betonové směsi, dále dovoz velkého množství stavebního materiálu, provoz jeřábů a jiných stavebních mechanismů apod. O nic takového však v projednávané věci nešlo, nejednalo se o žádný radikální stavební záměr, s nímž by byly spojené rozsáhlé bourací či stavební práce, u nichž by bylo na místě důvodně očekávat nepřiměřený dopad do práv vlastníků sousedních nemovitostí. S ohledem na uvedené skutečnosti městský soud konstatoval, že samotnou realizací stavby nemohlo být ani potenciálně přímo zasaženo do práv žalobkyně.
40. Ve vztahu k námitce omezení možnosti parkování v ulici před domem městský soud uvádí, že ta není relevantní, neboť žalobkyni či jinému vlastníku nemovitosti nesvědčí subjektivní právo využívat veřejnou komunikaci k parkování (srovnej např. rozsudek Krajského soudu

v Plzni ze dne 24. 5. 2011, čj. 30 A 21/2010-39), a tudíž ani nemůže být přímo dotčeno, *ergo* založit účastenství žalobkyně.

41. Podobný závěr pak městský soud učinil ve vztahu k druhému okruhu námitek – negativní vlivy po ukončení výstavby; hluk z provozu hřiště, osvětlení při provozu ve večerních hodinách, změna výhledu (namísto současné vzrostlé zeleně bude na místě sportovní plocha). I ve vztahu k těmto námitkám městský soud konstatuje, že nejsou důvodné, neboť neznamenají přímý zásah do práv žalobkyně. Plánované sportovní hřiště má sloužit zejména pro účely sportovních aktivit dětí z přilehlé školy a mimo školní hodiny i jako hřiště pro veřejnost. Zčásti lze odkázat na výše řečené o imisích běžně přítomných v dané lokalitě z důvodu motorové dopravy. V daném místě je běžnou mírou intenzivní hluk z dopravy a navíc se v bezprostředním sousedství nachází samotná základní škola, kam podle údajů ze správního spisu dochází cca 600 dětí. Pokud na nově zbudovaném hřišti bude zpravidla několik desítek dětí či jiných osob sportovat, nelze hovořit o hluku nadměrném ve vztahu k místním poměrům. Rovněž osvětlení z provozu hřiště nemůže mít přímý dopad do práv žalobkyně, jejíž nemovitost se nachází „přes ulici“, což osoba zúčastněná na řízení doložila odborným vyjádřením i znaleckým posudkem. Rovněž nelze odhlédnout od skutečnosti, že se v ulicích, které obklopují nemovitost žalobkyně, nachází standardní pouliční osvětlení, které nepochybně produkuje nemalou míru světla ve večerních a nočních hodinách. I ve vztahu k této skutečnosti nelze hovořit o přítomnosti imisí z provozu hřiště. Konečně pak městský soud vzal do úvahy také skutečnost, že se v místě stavby od 50. let 20. století nacházelo antukové sportoviště, na kterém pravidelně probíhala sportovní činnost, tudíž ani nelze hovořit o zásadní proměně z hlediska účelu daného místa. Namísto starého a neudržovaného sportoviště, bylo postaveno sportoviště nové a moderní. To, že se v místě nacházela převážně náletová zeleň a několik vzrostlých stromů, jež byly vykáceny, nelze vnímat jako imisi. Zmíněná zeleň nepředstavovala převažující způsob využití daného území a i s ohledem na blízkost rozsáhlé plochy Riegerových sadů nelze hovořit o její nezastupitelnosti v dané lokalitě či možném dopadu do práv žalobkyně.
42. Konečně pak ani žalobkyní namítaný nedostatek informací o stavbě není důvodem, který by svědčil účastenství žalobkyně. Informace o probíhajícím územním či stavebním řízení je možné primárně získat z úřední desky stavebního úřadu, která je dostupná každému. Bližší informace o probíhajícím řízení pak mohou získat účastníci řízení, kterým typicky svědčí právo nahlížet do správního spisu. Jelikož ale žalobkyni toto postavení nesvědčí (jak bylo popsáno shora), není možné tuto skutečnost namítat ve vztahu k přiznání účastenství, které je posuzováno podle shora vymezeného kritéria přímého dotčení na právech.
43. Jelikož městský soud shledal nedůvodnou námitku žalobkyně o jejím opomenutém účastenství v předmětném správním řízení, bylo nadbytečné a neúčelné, aby se zabýval věcnými námitkami směřujícími proti samotnému rozhodnutí.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

44. Protože městský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítnul. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. února 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.